

Եւ ընդոտնել մեզ վար քաշող կիրքերն համայն,
Եւ ձեզի հետ խիզախօրէն նայիլ երկինք:

Եւ ձեզի հետ, և ձեզի պէս ըլլայինք սէզ,
Ըլլայինք մեծ, ըլլայինք վեհ ու տիրական.
Ու ձեզի պէս տածէինք իղձ մը անխափան՝
Միշտ վե՛ր, միշտ վե՛ր սաւառնելու՝ կամքով մ'անթեք...

Ո՛հ, կանգնեցէ՛ք այդպէս, լեռներ, ես կը սիրեմ
Ձեր տիտանի հասակն հըսկայ, և մաքրափառ
Ձեր կատարները ձիւնապատ, դուք յուսաւառ
խորհուրդի մ'պէս միշտ իշխեցէք սրտիս նըսեմ.
Եւ պաշտելի սրբութեան մը պէս հրաշակայ
Հըսկա՛րտ լեռներ, միշտ տիրեցէ՛ք կեանքիս վըրայ:

ԵՂԻԱ ԵՐՈՒԱՆԻ ՄԵԼԻՔԵԱՆ

Ծ Ն Ն Պ Ա Վ Ա Յ Ր

Ողէտին մէջ ես աւելի քու վըրայ
Մըտածեցի, ծընընդավայր Հայրենի՛ք,
Լեռներու մէջ զըւարթ անկիւն մի՞ փոքրիկ,
Զոր լուսավառ ալիքներով յորդառատ,

Իրիսը խենդ այգիներուն քովն ի վեր,
Պատգամաբերն աստուածներուն, կը ջըրէ,
Երբ կ'ողողուին ծառերն ամէն արևէ,
Ու կը դառնան միօրինակ ջըրշողջներ:

Անդուհական վերյիշումով մը քեզի
Հոգիս մէջ կը զգամ նորէն, վըշտահար,
Որովհետև դուն առաջին սէրն եղար,
Ու մեծ աշխարհը մանկութեան երազի:

Ու մայրական՝ խոնարհեցար կուրծքիս վրայ,
Աչքերուս մէջ թափեցիր շողն արևուն,
Շատ զարուններ տըւիր ինծի թաթաւուն
Մեղը ու կաթով, ու գիշերներ արծաթեայ:

Օրօրեցիւր անմեղ հոգիս երազկոտ
Ըստուերին մէջ, ուր գեղեցիկ նըշենին
Գըլխուս վըրայ թափեց թերթերը ձիւնին
Որ կ'անձրևէ ծաղիկներով մըշկահոտ:

Քրնացուցին զիս ալիքները գետին,
Ջուրերուն մէջ փոքրիկ քարեր նետեցի,
Ո՛վ մայրական և հին քաղաք, դուն ինձի
Մոռցար շուտով, մոռցար պատրանքն իմ արտին...

Բայց ես նորէն տանջուելով ընդ երկար՝
Ողէտին մէջ մշտածեցի քու վերագը,
Ինչպէս իր մօրը՝ որը տղան հարազատ,
Ու կորսուած, հեռուն, արդեօք ինչ եղար...

Ինչ եղաւ քեզ որ լրոնցիր յաւիտեան,
Ոչ մէկ թրոշուն, ոչ մէկ կրողունկ տարագիր
Բերաւ ինձի գարունիդ շունչն, ո՛վ երկիր,
Ո՛վ Սմատա, ո՛վ օրօրոց մանկութեան...

Ո՛հ, դուն մեռար, և այգիներդ հիմա
Ու՛ր չեն ծաղկիր, փոթորիկին մէջ ինկած,
Ու ջրըշեղջները չեն դառնար, խորտակուած
Հըսկայ թևեր որ կը հանգչին ափին վրայ...

Ուրեւ չունիս, և լրոնթին ու խաւար
Պատեր են քեզ, ալ չի ծագիր կաթիլու
Միրանեղող վրձիտ արցունքն աստղերու
Քու բարձրաբերձ լեռներուդ վրայ միգապատ:

Գերեզման մ'ես, և ալիքներն իրիսի
Կը փրշրելին ժայռերուն դէմ, ու մինչդեռ
Մայր մը կու լայ սև քարերուն առնթեր,
Յեղն է վրսեմ, Տանջանքին հետ՝ մեկուսի...

Փոքրիկ անկիւն մեծ հայրենիք ինձ համար,
Քու զաւակներդ մահացան մեծոքի՝
Ուրիւնաշող շրջացումով փառքի.
Ու քանի որ կըռփին մէջ քնացար,

Որ մը դարձեալ երկինքներէդ մըթամած
Ուշալոյսներ պիտի ծագին հրդեղէն,
Եւ դուն ինձի պիտի ժըպտիս հեռուն,
Մընընդավայր, գարունին հետ արթնցած...

Ու կոչնակներն զօղանջելով խընդունակ՝
Ուրյրին շուրջ պիտի կանչեն արծիւներ,
Երբ Առատն ոսկեգօծէ՝ լուսահեր՝
Մըխաններուդ շունչը թեթև ու ճերմակ...

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿԱԹ